

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. U.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2024 č.j. OAM-7/ZA-ZA11-K03-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12. 11. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2024 č.j. OAM-7/ZA-ZA11-K03-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 2. 1. 2024 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Žalobce uvedl, že svou žádost odůvodnil tím, že v ČR žijí jeho dvě nezletilé děti, on sám do ČR přicestoval v roce 2018, v minulosti mu byla přiznána mezinárodní ochrana na území Itálie, v době jeho pobytu v domovském státě (X) došlo ke konfliktu mezi jeho rodinou a jinou rodinou, v rámci kterého byl žalobce zraněn a pobodán, pročež se rozhodl opustit domovskou X a skrze Libyi zamířil do Itálie a pak do ČR.
3. Namítal, že žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevedl řízení tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, neboť se spokojil se základní chaotickou a kusou výpovědí žalobce, aniž by se snažil o konkretizaci konfliktu mezi rodinou žalobce a jinou rodinou, vzájemných sporů a násilí a o konkretizaci dalšího postupu žalobce, a to zejména ve vztahu k oznámení incidentu policejnímu orgánu. Bez zjištění těchto informací nelze žádost obsahově vyhodnotit, žalovaný má vyšetřovací povinnost, přičemž při výpovědi žalobce nebyly zjištěny základní skutečnosti mající vliv na posouzení žádosti. Informace poskytnuté žalobcem byly obecné a žalobce nebyl vyzván k jejich upřesnění.
4. K použité Informaci OAMP namítal, že ji vyhotovil sám žalovaný, jde o jeho pohled na politickou a bezpečnostní situaci v X, jako takový nemůže být podkladem rozhodnutí, ale pouze součástí odůvodnění, jinak žalovaný v podstatě odkazuje sám na sebe.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu, a to za účelem prokázání otcovství ke dvěma dcerám. Žalobce též sdělil, že v X neměl žádné problémy s policií, armádou či úřady, vedl běžný život, ale stal se obětí rodinného sporu o majetek, byl fyzicky napaden, žádné další problémy v této souvislosti nezmínil, incident byl policií vyšetřován a žalobce na radu matky z vlasti odjel za lepším životem v Itálii. Legalizaci pobytu za účelem prokázání otcovství k nezletilým dětem nelze považovat za relevantní důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, navíc žalobce ani nedoložil žádné konkrétní kroky činěné k určení jeho otcovství.
7. Pokud žalobce usiluje o legalizaci pobytu na území ČR, bude se muset podrobit režimu zákona o pobytu cizinců, mezinárodní ochrana k tomu neslouží.
8. Žalovaný se též obšírně zabýval bezpečnostní situací v X, a to na podkladě aktuálních informačních zdrojů, které jsou součástí správního spisu. Dané informace jsou aktuální a velmi vyčerpávající, žalobce se však s nimi neseznámil, ani se nedostavil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi naznačenými námitkami, žalobci v případě návratu žádné nebezpečí nehrozí a jeho spekulace jsou účelové.
9. Žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 1. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu v ČR žádá podruhé, v ČR má dvě děti, ale není uveden v jejich rodném listě, teď o to žalobce bojuje, děti se jmenují X, věk X roky, státní příslušnost Polsko, žije v Polsku, příjmení žalobce nevěděl, dále X, příjmení nevěděl, věk X měsíců, státní příslušnost ČR, dítě žije v ČR, žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli dětem, chtěl by zde zůstat a žít se

svými dětmi, je tu už dlouho, jezdil by za svou dcerou do Polska, byl odsouzen za prodej marihuany k trestu vyhoštění.

11. Dle rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023 č.j. OAM-127/ZA-ZA11-K03-2023 ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 8. 2. 2023 bylo řízení zastaveno dle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru.
12. Při pohovoru dne 27. 2. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem X, vlast opustil asi před deseti lety, dva roky strávil v Itálii (poté opravil na čtyři roky), ve vlasti žil běžný život, měl práci, přítelkyni, došlo k problému mezi jeho rodinou a jinou rodinou kvůli lásce, vztahu, majetku a dětem, týkalo se to i matky a otce žalobce, eskaloval problém, žalobce se snažil chránit matku, došlo ke rvačce a žalobce byl těžce zraněn na břicho, policie to vyšetřovala, vyšetřovala druhou rodinu, ale rodiče řekli žalobci, aby raději zmizel, báli se dalšího napadení, proto žalobce odešel do Libye a do Itálie, tam dostal humanizační vízum. Ke svým dětem, které uvedl jako důvod své žádosti, uvedl, že první dcera se jmenuje X, nar. X v Praze, matka je X, obě odjely do Polska, druhá dcera je X, nar. X v Praze, X, se svou dcerou v Polsku je žalobce v kontaktu po telefonu, vídá ji, když to matka dovolí, ta žije s jiným mužem, ani s druhou dcerou žalobce nežije, žalobce potřebuje svobodu, aby obhájil svůj pobyt tady. Ohledně dcer nemůže prokázat, že je jejich otcem, není uveden v rodném listě. K případnému návratu do vlasti uvedl, že je tady zvyklý a neví, čím by se tam živil, nyní potřebuje svobodu a legální status v ČR, aby mohl bojovat za svou krev své dcery, závěrem sdělil, že případně doplní fotografie své dcery.
13. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v X: Informace MZV USA ze dne 22. 4. 2024 Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023; Informace OAMP (Informace MZV ČR) ze dne 9. 9. 2024 Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2024; Informace OAMP ze dne 29. 8. 2024 Boko Haram.
14. Dle opisu z evidence rejstříku trestů byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 27. 10. 2022, právní moc 17. 1. 2023, sp. zn. 32T 98/2022, odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedů k trestu propadnutí věci a k trestu vyhoštění ve výměře jednoho roku (daný rozsudek je rovněž součástí spisu)
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 9. 2024 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné její formě. Blíže se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 14a odst. 2 za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
21. V první námitce žalobce poukazoval na nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu ke konfliktu mezi rodinou žalobce a jinou rodinou. Tato námitka není důvodná.
22. Je třeba uvést, že v řízení o mezinárodní ochranu má žalobce břemeno tvrzení, kdy je jeho povinností úplně, řádně a věrohodně vylíčit, na jakých skutečnostech staví svou žádost o mezinárodní ochranu. Jak Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Jinak je tomu v případě břemene důkazního, které je z důvodu specifické povahy tohoto řízení již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Právě z toho důvodu, že žadatel má v tomto typu řízení často velmi omezené důkazní možnosti, je kladen zvláštní důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a věrohodná. Dále soud konstatuje, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (k tomu viz např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, či rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57). Podle konstantní judikatury správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41).
23. Žalobce ve správním řízení, tedy v poskytnutí údajů k žádosti a při pohovoru opakovaně uvedl, že žádá kvůli dětem, potřebuje legální status v ČR, aby se mohl domáhat určení otcovství ke svým dvěma nezletilým dcerám. Žalovaný tak zcela adekvátně vyšel z toho, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce o

legalizaci jeho pobytu v ČR za účelem prokázání otcovství k jeho dvěma dcerám. Tyto důvody poté žalovaný podrobně posuzoval jako možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž na základě žádného ustanovení zákona o azylu (tj. 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu) neshledal důvody k jejímu udělení. Soud pro úplnost uvádí, že se s posouzením žalovaného ztotožňuje, přičemž žalobce k tomu ani ve správním řízení, ani v žalobě neuvedl žádné námitky.

24. Žalovaný se však zabýval i dalšími tvrzeními žalobce, která uvedl při pohovoru, a sice tvrzeními ohledně rvačky mezi jeho rodinou a jinou rodinou. K tomu soud v návaznosti na shora uvedené opakovaně uvádí, že v řízení o mezinárodní ochranu je povinností žadatele úplně, řádně a věrohodně vylicit, na jakých skutečnostech staví svou žádost, není povinností žalovaného, aby důvody a azylově relevantní skutečnosti za žalobce domýšlel. V daném případě ani nevznikl důvod pokládat žalobci doplňující dotazy či žádat o upřesnění informací, neboť údaje sdělené žalobcem umožňovaly jeho žádost náležitě posoudit. Jak žalovaný správně uvedl v napadeném rozhodnutí, popsání situace konfliktu mezi rodinami, kdy došlo ke zranění žalobce, nemůže naplnit podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť toto jednání nebylo motivováno žádným z taxativně vymezených důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
25. V daném kontextu je rovněž podstatné, že dle popisu žalobce policie danou věc (druhou rodinu) vyšetřovala, nemůže se tak jednat o situaci, kdy by ochrana ze strany státu selhala nebo nebyla dostupná. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu může být rovněž nestátní původce (soukromá osoba), v těchto případech se však žadatel musí obrátit se žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout, k tomu srov. rozhodnutí č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, č.j. 6 Azs 479/2004 – 41, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, či č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS. Potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. O takový případ se však zjevně nejednalo, neboť dle popisu žalobce policie danou věc řešila, důvodem odchodu žalobce z domovského státu pak bylo doporučení rodičů, nikoli obavy o jeho život či zdraví z důvodu neochoty policie chránit jeho osobu, žalobce pak ani v řízení neuvedl, že by se nechtěl do vlasti vrátit z důvodu obav o život či zdraví v souvislosti s rodinným sporem. Žalovaný též poukázal na to, že takové obavy žalobce neprezentoval ani v řízení o správním vyhoštění (kdy závazná stanoviska k možnosti vycestování žalobce jsou obsahem správního spisu), ani v rámci předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Obdobnou argumentaci pak žalovaný uvedl i v části týkající se posouzení důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
26. Z uvedeného plyne, že žalovaný svou povinnost řádného zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu neporušil, vycházel z tvrzení žalobce poskytnutých ve správním řízení, která byla k posouzení jeho žádosti dostatečná, v jejich vyhodnocení žalovaným soud rovněž neshledal pochybení.
27. K námitce týkající se použitých podkladů soud konstatuje, že dle judikatury NSS informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Soud shledal, že podklady použité žalovaným tyto požadavky splňují. Jedná se o čtyři různé materiály, přičemž jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

původcem je mj. i Ministerstvo zahraničních věcí USA, Ministerstvo zahraničních věcí ČR (resp. zastupitelský úřad v Abuje). Zprávy vypracované žalovaným pak vycházejí z řady různých zdrojů, mezi kterými jsou materiály Agentury EU pro azyl (EUAA), Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, renomovaných lidskoprávních organizací a další zdroje, kdy tyto zdroje jsou ve zprávách řádně označeny. Všechny podklady jsou pak datovány velmi krátce před vydáním napadeného rozhodnutí. Nelze tak mít pochyby o relevanci, vyváženosti a objektivitě použitých informací, žalobní námitka je pak pouze obecná a žalobce v ní neuvedl žádné konkrétní nedostatky, které v použitých podkladech spatřuje. Ani tato námitka tak není důvodná. Žalovaný se pak na podkladě těchto informací v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval i situací v zemi původu.

28. Závěrem soud poukazuje též na rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, dle kterého: *„institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Dále lze uvést, že azyl je *„institutem zcela výjimečným, který neslouží jako nábrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“* (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47), a tudíž snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, usnesení NSS ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 - 26, a ze dne 22. 9. 2023, č. j. 8 Azs 144/2023 - 28).
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.
31. Soud projednal žalobu přednostně s ohledem na lhůtu 60 dnů stanovenou v § 32 odst. 4 zákona o azylu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. prosince 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně